

РЕШЕНИЕ

№ 915

гр. София, 13.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав,
в публично заседание на 09.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **11133** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на „Спидикарс“ ООД, ЕИК[ЕИК], чрез адв. С. П. К.- АК-П., срещу Заповед за прилагане на ПАМ № 22 - 4332-006015 от 17.11.2022г., изд. от полицейски инспектор при Отдел „ПП“ -СДВР, за налагане на ПАМ по чл.171 т.2а б. „а“ от ЗДвП- "прекратяване регистрацията на ППС" - лек автомобил „Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС] , за срок от 6 месеца.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, по съображения за постановяването му при неправилно приложение на материалния закон. Жалбоподателят излага доводи в насока за липса на знание и съгласие от страна на собственика, а и на лизингополучателя на автомобила, за управлението му лице, което не притежава свидетелство за управление на МПС. С жалбата и в с.з. се иска отмяна на ЗППАМ като материално незаконосъобразна. Претендират се разноските по делото.

Ответникът по жалбата - Полицейски инспектор към СДВР-Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, редовно и своевременно призован за съдебно заседание, не изпраща представител по делото и не взема становище по основателността на оспорването.

Заинтересованата страна- „Порше лизинг БГ“ ЕООД, редовно и своевременно призована за съдебно заседание, не изпраща представител по делото и не взема

становище по същество.

Настоящият съдебен състав, след като се запозна с жалбата и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На Т. А. Д. от [населено място] е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 790310 от 17.11.22 г., затова, че на 17.11.2022г., около 02,39 часа в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]е управлявал МПС -лек автомобил „Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС] , без да притежава СУМПС, като водачът е неправопособен.

С оспорената в настоящото съдебно производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, на „Порше лизинг БГ“ ЕООД е наложена принудителна административна мярка – „прекратяване на регистрацията на ППС”, за срок от шест месеца. Обжалваният административен акт е постановен на основание чл.171, т.2а, б. „а” от ЗДвП, като от фактическа страна е обоснован с обстоятелството, че на 17.11.2022г.,около 02,39 часа, е спрял за проверка движещият се по [улица]в [населено място] лек автомобил „Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Порше лизинг БГ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК]. При проверката е установено, че автомобилът се управлява от лицето Т. А. Д., който е неправоспособен водач.

Като доказателства по делото са приети документите, съдържащи се в образуваната административна преписка по издаване на обжалваната заповед. Приобщени към доказателствения материал по делото са и Договор за финансов лизинг от 23.11.2021г. по силата на който от „Порше лизинг БГ“ ЕООД е предоставена възможност на „Спидикарс“ ООД да ползва процесния автомобил срещу заплащане на съответното възнаграждение; Договор за наем №4060 между „Спидикарс“ ООД и лицето П. А. А. досежно автомобиля „Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС] ; копия от лична карта и СУМПС на лицето П. А. А.. По силата на Договора за наем лекия автомобил„Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС] е предоставен за временно и възмездно ползване, за времето от 23.10.2022г. до 23.11.2022г., на лицето П. А. А., който е правоспособен водач, видно от СУМПС №[ЕИК], което е изискано за сверка и вписано в договора.

При така установената фактическа обстановка Съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок и от лице с правен интерес – лизингополучател към момента на издаване на заповедта, като с нея се засягат правата и законните му интереси, като ползвател на МПС – то, чиято регистрация е прекратена за срок от 6 месеца,т. е. за него индивидуалният административен акт е неблагоприятен, поради което, по арг. на чл. 21, ал. 1 от АПК и чл. 120, ал. 2 от Конституцията на РБ, жалбата е допустима.Така, съгласно Определение № 5304/16.04.2013г. по адм. дело 4599/2013 г. на ВАС на РБ: „...Действително, собственикът на превозното средство би могъл да оспори мярката, но това негово решение е в пряка зависимост от степента, в която мярката засяга правото му на собственост.... Мярката ... пряко засяга жалбоподателя, тъй като той поема всички разходи и последици от прилагането ѝ и това обосновава неговия личен, правен, пряк интерес от оспорването ѝ. Именно чрез оспорването той има правна възможност да търси премахване на неблагоприятните за него последици от акта. Неговият интерес е личен....той е пряк, тъй като неблагоприятните последици настъпват за него директно от акта, той е и правен, тъй като засяга предоставеното му по закон и договор право да ползва вещта по предназначение...“.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б. „а“, т.6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

По делото е представена и приета като доказателство Заповед № 513з-1618 от 26.02.2018г. на Директора на СДВР, с която на основание чл.43, ал.4 от ЗМВР, във вр. с чл.172, ал.2 от ЗДвП и Заповед № 8121- з-1524/ 09.12.2016г. на МВР, издадена на основание чл.165 от ЗДвП и чл.33 т.9 от ЗМВР, също приета по делото, е оправомощено длъжностното лице от СДВР да издава заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП, в това число и по чл.171, т.2а от ЗДвП. Следователно обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, е издадена от материално и териториално компетентен административен орган и в рамките на предоставените му правомощия.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички законово изискуеми реквизити. Посочени са релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материално правната предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП на собственика, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо свидетелство за управление – неспособен водач.

С оглед на гореизложеното съдът приема, че са изпълнени изискванията на чл.172, ал.1 от ЗДвП и на чл. 59, ал.2, т.4 от АПК, за постановяване на мотивиран административен акт.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установени от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се подвеждат под хипотезата на нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл.22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон /чл.23 от ЗАНН/. В случая оспорената ЗППАМ е издадена на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка "прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство" на собственик, който управлява моторно превозно средство: без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Приложената на „Порше лизинг БГ“ ЕООД

принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а” от ЗДвП от фактическа страна се основава на това, 17.11.2022г., около 02,39 часа, е спрял за проверка движещият се, по [улица]в [населено място], лек автомобил „Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост „Порше лизинг БГ“ ЕООД, като при проверката е установено, че автомобилът се управлява от лицето Т. А. Д., който е неправопособен водач. Следователно наложената принудителна административна мярка е в хипотезата на чл.171, т.2а, б. „а”, предл. последно от ЗДвП - на собственик, чието превозно средство е управлявано от лице, което е неправоспособен водач.

Не е спорно по делото, че автомобилът „Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС] -превозното средство, което е било управлявано от неправоспособен водач и което ППС е обект на приложената с оспорената заповед ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП, е собственост на „Порше лизинг БГ“ ЕООД. Съгласно договора за финансов лизинг ползвател на автомобила "Ф." съответно е жалбоподателят „Спидикарс“ ООД. От събраните по делото писмени доказателства по несъмнен начин се установява, че собственикът и лизингополучателят, нито са предоставяли МПС за ползване, нито са разрешавали управлението на автомобила от неправоспособния водач Т. А. Д..

Принудителните административни мерки /каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП/, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат. Законът регламентира прилагането на ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП при управление на пътно превозно средство от лице, непритежаващо свидетелство за управление /неправоспособен водач/, като законодателното решение за налагане на ПАМ на собственика на ППС, чието превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо СУМПС съотв. от неправоспособен водач /в хипотезата на чл. 171, т.2а, б. „а”, предл. последно от ЗДвП/,което се свързва с неправомерно поведение на собственика на ППС за това, че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал и прочие управлението на притежавания от него автомобил от неправоспособен водач. В случая, от доказателствата по делото по несъмнен начин се установява липсата на знание и съгласие от страна на собственика, а и на лизингополучателя на автомобила, за управлението му от лице, което не притежава свидетелство за управление на МПС. Собственикът, а и лизингополучателят, не са допускали и не са могли да допуснат, че след като автомобилът, за времето от 23.10.2022г. до 23.11.2022г., е предоставен за ползване на правоспособен водач, а именно на П. А. А., по договор за наем, то към дата 17.11.2022г. визираното МПС ще се окаже във фактическата власт и съотв. управлявано от неправоспособния водач Т. Д.. Следователно управлението на лекия автомобил от неправоспособния водач не се свързва с каквото и да е било неправомерно поведение на собственика, а и на лизингополучателя, а е изцяло резултат от действията на Т. Д., който е неправоспособен водач.

Разпоредбите на чл.6, ал.1 и ал.5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерността, че административните органи трябва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната

от закона цел, без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга - прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. В случая освен че прилагането на оспорената ПАМ не е обосновано, още по-малко е доказано с необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидената в закона цел, мярката не се основава на действия /бездействия/ на „Порше лизинг БГ“ ЕООД, сочещи на съпричастност на собственика на автомобила, а и на лизингополучателя, към установения противоправен резултат - управление на МПС от неспособен водач. Поради което с обжалваната заповед ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, се нарушава принципа на съразмерността по чл.6 от АПК.

Оспорената заповед е издадена и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, а именно - без да се изяснят съществени факти и обстоятелства, имащи значение за правилното решаване на случая, както изрично изисква нормата на чл. 35 от АПК. Тук следва да се спомене също и регламентацията в чл. 36, ал.1 от АПК "Доказателствата се събират служебно от административния орган, освен в предвидените в този кодекс или в специален закон случаи", което задължение, предвид изложеното по-горе, също не е било изпълнено от издателя на заповедта. Конкретно, преди издаването на заповедта, не са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая, не са обсъдени събраните по преписката доказателства, еднозначно сочещи, че собственикът на МПС нито е допускал, нито е знаел, а още по-малко е разрешавал въпросният автомобил да бъде ползван и управляван от неспособен водач. Допуснатите процесуални нарушения са довели до фактическа, правна и доказателствена необоснованост на направения от правоприлагащия административен орган извод за наличие на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП.

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбата е основателна, поради което оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка, като постановена при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, при неправилно приложение на материалния закон, в несъответствие с целта на закона и при неспазване на регламентираното като основен принцип изискване за съразмерност по чл.6 от АПК, следва да бъде отменена, като незаконосъобразна.

С оглед изхода на спора, претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъдят такива в размер на 550 лева, от които 50 лв. за ДТ, както и 500 лева за адвокатско възнаграждение, заплатено в брой, съгласно представения договор за правна защита и съдействие.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл.172, ал.5, изр. второ от ЗДвП.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на „ Спидикарс“ ООД, ЕИК:[ЕИК], чрез адв. С. П. К.- АК-П., Заповед за прилагане на ПАМ № 22 - 4332-006015 от 17.11.2022г. изд. от полицейски инспектор при Отдел „ПП“ -СДВР, с която е наложена ПАМ по чл.171 т.2а б. „а“ от ЗДвП- "прекратяване регистрацията на ППС" - лек автомобил „Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС] , за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на „Спидикарс“ ООД с ЕИК"[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], р-н Т., [жк], [жилищен адрес] сумата от 550 / петстотин и петдесет/ лева за разноси по делото.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: